5653

Prof. Ion Zelea-Codreanu

O mărturie

1941

Prof. Ion Zelea-Codreanu

O Mărturie

Iași   Tip. „P. B"   1941

Dau publicităţii cele ce urmează pentrucă opinia publică să ştie dece s'a greşit, din vina cui, cine este răspunzător de dezastru, pe cine are de judecat.

Trădătorul şi vânzătorul sângelui camarazilor noştri va răspunde în faţa voastră, în faţa Lor şi înaintea Lui Dumnezeu!

Decebal Zelea-Codreanu

Iaşi, La Buna-Vestire
(25 Martie) 1941

...Ce îngrozitor ar fi, ca pe sfânta jertfă supremă a camarazilor să se instituiască o castă biruitoare, căreia să i se deschidă porțile către viața afacerilor, a loviturilor fantastice, a furturilor, a înbuibărilor, a exploatării altora!

. . . .

Deci au murit unii, pentruca să slujească poftele de înbogățire, de viață comodă a altora!...

. . . .

Ion Moța și Vasile Marin n'au făcut uriașa lor jertfă pentru ca noi câțiva de azi sau mâne, să ne înbuibăm de bunătăți și să benchetuim pe mormântul lor!...

Corneliu Zelea-Codreanu

(Din Cărticica Șefului de Cuib)

Depoziția d-lui Prof. Ion Zelea-Codreanu în procesul Comandantului ajutor Legionar Sebastian Erhan și a celorlalți din Câmpulungul Moldovenesc

Depoziția d-lui Prof. Ion Zelea-Codreanu în procesul Comandantului ajutor Legionar Sebastian Erhan și a celorlalți din Câmpulungul Moldovenesc

după note stenografice
de V. V. Radu (Student)

In fața Tribunalului Militar C. 4 A.

Preș. — *D-l Prof.* Ion Zelea-Codreanu.

Profesor Ion Zelea-Codreanu de șaizeci și doi ani, domiciliat în București, str. Cartierul Tei A, No. 20.

Jur pe Sfânta Cruce în frica lui D-zeu....

Preș. Dvs, sunteți pus martor de Sebastian Erhan.

Profesorul I. Z.-C. D-le Președinte și Inalt Consiliu — într-adevăr, apărarea prin fiul meu Decebal m-a chemat să depun ca martor.

Am venit pentru două motive: Intâiu pentrucă am fost întotdeauna prezent — respectos în fața

Justiţiei. Toată viaţa mea de până acuma am fost aşa şi aşa vreau să fiu până la sfârşit. Al doilea pentrucă vreau să mărturisesc, să spun un cuvânt bun, în apărarea camaradului Sebastian Erhan şi a celorlalţi ce sunt împreună cu el. Iar întrucât depoziţia mea înaintea Dvs. ar putea să aibă şi un cerc mai larg decât relativ la cei prezenţi astăzi, v-aşi ruga, ca Justiţia să ţie seamă de depoziţia mea şi pentru ceilalţi ce vor să fie judecaţi, şi cari eventual mă vor pune martor în această cauză.

Sunt foarte ocupat, am multe treburi, de acea V-aşi ruga, ca privirile mele generale să fie luate în consideraţie şi în viitor, în măsura în care Dvs. veţi binevoi a aprecia, spre a nu trebui să apar din nou ca martor înaintea Onor. Consiliu.

Şi acuma stau la dispoziţie pentru întrebările Onor. Consiliu şi ale d-lor apărători.

Preş. — Pe cine cunoaşte Dl. Profesor dintre acuzaţi?

Prof. I. Z.-C. Îi cunosc pe toţi.

Avoc. Rodoş. Cum apreciază Dl. profesor pe cei cunoscuţi?

Prof. I. Z.-C. D-le Preşedinte, voi răspunde la această întrebare, mai întâiu în teză generală.

Incepând din copilărie, am străbătut prin mulţi ani pământul Ţării în întregime, poate ca nimeni altul.

Apoi sunt şi eu de obârşie dela munte, din regiuni de codru.

De aceia m-a atras cu deosebire judeţul Câmpulungului Moldovenesc şi al Dornelor.

Judeţul Câmpulung şi al Dornele constituiesc cel mai curat ţinut românesc al trecutului nostru Geto-Dacic. Sunt fruntea Neamului nostru.

Pe Sebastian Erhan l-am cunoscut de tânăr, flăcău chipeş, voinic, pe la 1922. Am luat parte din prima mea tinereţe — dinainte de răsboiul mondial, la luptele de trezire a conştiinţei noastre româneşti. Iar îndată după răsboiu Judeţul Câmpulungului Moldovenesc a fost unul din judeţele de temelie al luptei de întărire a conştiinţei naţionale.

Deşi tânăr, între fruntaşii luptători era şi Sebastian Erhan.

Era comandant de arcaşi — aceşti arcaşi, o asociaţiune din vremea austriacă, erau în formă pentru pompierie prin statele româneşti, în realitate însă o asociaţiune de desvoltare şi întărire a conştiinţei naţionale româneşti.

In Câmpulung l-am găsit pe Sebastian Erhan, m-am interesat de obârşia familiei lui. Este de străveche răzeşie.

Câmpulungenii răzeşi sunt dinainte de descălecatul lui Dragoş-Vodă.

Mândri de origina lor, de răzeşia lor. Ei fac parte din acel ţinut al Câmpulungului, care istoriceşte se ştie, că nu a fost călcat niciodată de năvălitorii romani.

Deaceia nu a putut străbate acolo, în mijlo-

cul sufletului lor — pentru a-l disloca — nici chiar viclenia austriacă.

De bună seamă că aceasta se datorește obârșiei lor mândre.

Aș putea spune, că în fruntea lor se găsea Sebastian Erhan, de familie străveche, dârză, hotărâtă și vitează. Toți oameni așezați. Intreg Județul știa de autoritatea lor familiară și veche. De atunci Erhan s-a dovedit nemișcat — stâncă de granit — la datorie, cu orice sacrificiu, cu orice preț.

A venit evoluția acestei lupte a noastre — treptat — până în ziua când fiul meu Corneliu a creat din inspireția lui Dumnezeu Legiunea.

Nicăieri Căpitanul Legiunii, nu a avut un om mai de înțelegere și de credință decât pe țăranul Erhan.

Așa l-am cunoscut în toate împrejurările.

Acum nici nu am știut că el a fost implicat într'un proces în legătură cu blestemata rămeriță satanică dela 21-22-23 Ianuarie, care a adus Patria noastră la un pas de prăpastie. A primejduit și ar fi putut nimici, însuș viitorul neamului nostru.

Av. Rodoș. Ce ne puteți spune despre confuzia dela Câmpulung în privința sensului mișcării.

Prof. I. Z.-C. Când am aflat, mi-am dat seama, că a fost o confuzie. Era cu neputință ca Sebastian Erhan, înțelegător al luptei morale și sfinte a

Căpitanului, să urmeze o cale greșită. Dealtfeliu, nici nu știu încă, dacă a urmat această cale, și cred că nici n'a urmat-o. Găsindu-i pe toți aceștia aici, îmi dau abia acuma seama că sunt socotiți vinovați.

M-am întrebat, cum s'ar putea, ca Erhan să ajungă la această rătăcire? Mi-am răspuns, că este cu neputință altfeliu, decât că a fost o adâncă neînțelegere? Și la această neînțelegere era ușor de ajuns: întâiu a fost distanța mare dela Câmpulungul Moldovenesc până la București. Greutățile de a se deplasa pe socoteala lui și a se pune în legătură cu gândurile și întâmplările dela București, erau prea mari pentru un țăran. Mai era și altceva. La București trebuia să mă găsiască pe mine, singurul în măsură să-l lămuresc. In 97 de cazuri ar fi întâlnit inși, cari l-ar fi dus pe căi greșite. Și numai după ce m-ar fi găsit pe mine, ar fi putut să se lămuriască. Mărturisesc fățiș, că oricâtă apreciere am pentru acești viteji — dacă aș ști, că ei cu voință și plină conșriință ar fi mers în contra Căpitanului, a Patriei și a lui Dumnezeu — eu aș refuza să spun cuvântul meu pentru ei. Eu sunt sigur însă, că ei nu au făcut aceasta, ci au fost mințiți și înșelați!

S-ar putea zice, că Sebastian Erhan din momentul în care i s-a părut totuși ceva îndoielnic, să-mi scrie mie — tatăl Căpitanului și Locțiitorul Lui pământesc.

Da, corespondeța ar fi fost o cale de lămurire. Dar aflați Dvs. cu toții și trageți concluzie

Cărţile mele poştale de răspuns şi lămurire adresate prin toată Ţara erau interceptate, şi ajungeau în saltarul trădătorului. Erhan cu toţi ceilalţi Legionari n'aveau de unde afla şi şti, că Legiunea, prin obraznică şi silnică surprindere, a ajuns în mâna celui mai negru trădător al Căpitanului şi al Legiunii, un oarecare Sima, care cu numele lui de botez murdăreşte numele sfânt al martirului naţional Horia.

Regret că pronunţ numele trădătorului Sima.

Eu şi puţini împreună cu mine le ştim acestea. Când va veni vremna va şti toată Ţara.

Se va şti de pildă, cum Căpitanul trimetea răspuns din celula lui, să fie linişte deplină în ţară, căci altfel se primejduieşte şi Ţara, şi mai înainte însăş viaţa Lui. Dacă mă iubiţi, zicea El, păstraţi linişte absolută.

In dispreţul ordinulut Căpitanului, Sima punea la cale incendii, încercări de asasinate la Cluj, Oradea, Cernăuţi. Cu intenţia hotărîtă de a face să cadă capul Căpitanului, ca să deschidă calea trufiei satanice criminale şi ridicole a trădătorului.

Dealtfeliu gândul trădării ticăloase încolţise în gându-i satanic, încă înaintea prigoanei. Işi îngăduia să discute într-ascuns dispoziţiile Căpitanului, insinuând, că el s-ar pricepe mai bine. El, care nu era în stare să rostiască patru fraze, fără să le citească!

Despre aceste trădări vechi şi noi, eu însumi

am aflat abia în timpul din urmă, iar Erhan şi ceilalţi nu aveau de unde le şti!

Eu, Locţiitorul Pământesc al Căpitanului, la data după 6 Septembrie am fost înlăturat dela conducerea Legiunei de obrăznicia silnică a acestui trădător, inconjurat de o ceată mică de nemernici şi de una mai mare de înşelaţi prin minciuni.

Cum am putut fi înlăturat? Apoi iată cum:

Generalul Antonescu mi-a cerut la început un sfat: Cum să înceapă guvernarea?

La aceasta am răspuns: Decât să dau un sfat în patru ochi, cred că ar fi mai bine, să-l dau în faţă opiniei publice. Deci să-mi trimeată gazetari români şi străini pentru a da prin ei acel răspuns.

Generalul Antonescu a admis aceasta şi mi-a trimis gazetarii.

In interviul pe care l-am dat ziariştilor am spus: Generalul Antonescu să-şi facă un guvern de oameni pricepuţi şi pe cât mai oneşti, de oriunde i-ar găsi, iar nouă Legiunii să ni dea timp de un an de zile să ne refacem, în urma prigoanei şi a cumplitelor pierderi. Refacere ca şi unei trupe în urma unor bătălii cu pierderi grele.

Acest ins, pe ca care eu am făcut greşeala de a-l fi pus în locul pe care-l sfinţise marele om, Generalul Cantacuzino-Grănicerul, acest ins a arătat interviul meu unora, pe cari îi pescuia

spunându-li: Iată că prof. Codreanu vrea să vă mai pună la post şi rugăciuni timp de un an. A căzut în manie religioasă.

El nu vrea puterea. Eu o vreau! Şi vă ofer astfeliu posibilităţei de mari foloase. Perspective ademnitoare şi grabnice, imediate. Astfeliu s-a desprins din calea sfântă a Legiunii, o mică, dar îndrăsneaţă ceată de profitori, cari m-au înlăturat pe mine, şi au făcut presiuni asupra Generalului Antonescu.

Astfel Dl. General Antonescu l-a adus la putere, în contra sfatului meu. Sebastian Erhan şi aceştialalţi camarazi nu au avut de unde le şti acestea. N-aveau de unde şti, că după ce eu am fost îndepărtat dela locul meu de Locţiitor al Căpitanului, el a mers şi a cerşit cu silnicie, ca să fie numit oficial „Comandant al Legiunii şi al Mişcărei Legionare". Când mai târziu a venit la mine la Huşi, unde mă retrăsesem i-am spus, că prin cererea lui de a fi numit prin Decret Regal Comandant al Legiunii a comis un act de făţişă trădare faţă de Legiune.

A fost la mine la Huşi de 2 ori cu mare alaiu. Pretextul venirei lui era, ca să mă convingă să revin la locul meu, în fruntea Legiunii. Gândul ascuns însă era altul. El cheltuise în scurt timp autoritatea morală a Legiunii, şi acuma simţea nevoia de a cheltui şi puţinea mea trecere morală în faţa Ţării. Adică voia să se răs-

pândiască prin gazete, că el în tot ce face merge după sfatul meu. Tot ce face rău şi tot ce nu face bine, e numai din cauza sfaturilor şi voinţei mele. Iar eu nu aveam putinţa să desmint şi să arăt lumii adevărul, pentrucă cenzura lui mă opria să public orice. Şi iată dovada: Am dat la Bucureşti un faire-part de ugăciuni la o biserică pentru ziua fiului meu Corneliu. Sima a opritgazetele să publice chiar şi aceasta! Totuş precum am spus l-am primit la mine la Huşi. Dar spunându-i, a doua oară, că deşi pentru noi Moldovenii ospitalitatea este o lege străveche, totuş îi cer, ca pe viitor să înceteze orice întâlnire a lor cu mine. Şi li-am explicat, că eu înţeleg, ca autoritatea mea morală să o cheltuiesc eu prin greşelile mele, şi nu ei prin prostiile lor! Vedeţi, fiind în casă la mine am trebuit să fiu delicat cu oaspeţii. De aceia am întrebuinţut cuvântul prostii în loc de crime! Repet, că li-am spus atunci, că a comis încă dela început un act de trădare, făţişă faţă de Legiune, pentrucă a cerut Generalului Antonescu, ca să fie numit ca Comandant al Legiunii prin Decret Regal.

Nu se poate închipui, ca nici măcar şeful unei grupări politice obişnuite, să fie numit prin Decret Regal, necum în Legiune, care se ridică la înălţimile morale de religie politică, inspirată de Dumnezeu Căpitanului! S-ar putea oare ca Regele Italiei să numiască prin Decret pe Papa

dela Roma? El mi-a spus, că a vrut să i se facă un act de recunoaştere. In realitate se temea ca să nu-l desnumesc eu! Adică să mă sperie cu o lege lumiască! Cu toate acestea totuş a mai venit o delegaţie. M-au implorat, minţindu-mă. Oricine urmează căile lui Satan este mincinos ca şi Satan, tatăl minciunei! Şi ei pe Satan al trădării îl slujiau doar! Era în preajma lui 8 Noembrie. Li era greu să apară la Iaşi fără mine — în oraşul Căpitanului, în oraşul primelor începuturi legionare, în Cetatea Legionară! M-au minţit, spunându-mi, că se supun necondiţionat, numai să vin la Iaşi. Indată după Iaşi să vin la Bucureşti, să-mi reiau locul.

Am venit la Iaşi. A treia zi am fost la Bucureşti. Am anunţat cu 24 de ore înainte, că la ora 11 ziua voi veni la sediu să încep munca, lăsând răspuns ca toate gradele legionare şi funcţiunile, cari se află la Bucureşti şi vor să mă vadă, să vie în aceiaş zi la mine la sediu. A doua zi m-am dus la sediul din Str. Gutenberg. Era poarta încuiată şi păzită de oarecari Legionari, mulţi improvizaţi dintre comunişti. Nu li trebuiau trădătorilor legionari vechi şi adevăraţi — li trebuiau Legionari de isbitură, care nu puteau fi decât pleava Bucureştiului, adunată pentru scopul lor criminal.

Eu venisem cu 8-10 prieteni şi doi nepoţe mici. Străjerul dela poartă mi-a spus, că numai

eu am dreptul să intru. L-am întrebat, că de unde au ordinul acesta? Mi-a răspuns că dela Sima. Am răspuns că de azi înainte eu voi da ordine. Şi că dupăcum la Căpitan venea oricine, şi la mine va fi la feliu. Ei erau însă pregătiţi de o lovitură în contra mea. Şi când eu am intrat cu nepoţeii în biroul meu, cei 8-10 camarazi cari veniseră cu mine, au fost sechestraţi, băgaţi în subsol şi schingiuiţi salbatic. Ceata lui Horia Sima pusese la cale asasinarea mea. Au socotit că la intrarea mea în curte, însoţitorii mei fiind opriţi de a merge cu mine, se vor deda la busculade, cu care prilej vor putea să mă asasineze năimiţii trădătorului Sima. Şi anume ei aranjaseră, ca în vremea eventualei busculade, să treacă două maşini din cari, cu un pistol mitralieră să se tragă asupra mea şi a însoţitorilor mei! Dar se vede, că n'au făcut o repetiţie temeinică, şi deaceia s-au încurcat. Pe când eram eu în birou, fără să aflu au sechestrat repede pe insoţitorii mei, în subsol. In curte era un feliu de aglomeraţie tulburată, dar era numai garda trădătorului.

Atunci au trecut cele două maşini.

Au tras cu pistoale mitraliere din fugă şi au omorît doi dintr-ai lor, dintre cari unul Legionar, şi încă foarte bun pe când a stat în lagăr. Auzind pocnetele de arme, am eşit repede în curte. Unul dintre ei şi-a întins pistolul spre pieptul meu. M-am repezit la el, şi a fugit cu pis-

tol cu tot. Erau vitejii roşii—careîmbrăcară de circumstanţă cămaşa verde.

Tocmai atunci a venit la mine fiul meu, avocatul Decebal Zelea-Codreanu, care cu greu a putut străbate printre bandele de asasini. I-au pus şi lui pistolul în piept. Şi dacă nu-l lovia pe atentator la timp, cu pumnul între ochi, era şi el împuşcat. Aş fi avut astăzi al treilea copil omorât. Apoi la ora 12 noaptea casa mea a fost înconjorată de o ceată mare, şi a trebuit ca împreună cu familia mea să mă baricadez şi să ne apărăm, cu armele, până dimineaţă.

Col. Zamfirescu (membru în Consiliu de Judecată). Era echipa morţii?

Prof. I. Z.-Codreanu. Nu. Echipa morţii a însemnat ceva superior. O echipă hotărîtă să moară ea pentru o ideie sfântă, iar nu să omoare pe alţii în slujba trădărei!

Mi-au tăiat telefonul. Intregul cartier a fost ocupat o săptămână de bande şi lumea ştia, că eu, tatăl Căpitanului, nu pot ieşi din casă, fiind ameninţat cu asasinarea.

Toate aceste nu le puteau şti ei, aceşti bravi Moldoveni Câmpulungeni, Şi ce nu mai putea şti Erhan? Nu putea şti un lucru groaznic, ce s-a întâmplat, pe când se lucra la dezgroparea osemintelor sfinte ale Căpitanului şi ale celorlalţi 13 martiri. Treizeci de tone de ciment acopereau groapa lor dela Jilava.

Toţi ne întrebam dacă vor fi găsite acolo

sfintele moaşte. Ori s-a turnat o lespede atât de grea, ca să nu se poată cerceta lipsa din groapă.

Pentru a nu se face vre-o mistificare, am luat dispoziţia, ca eu să stau ziua, iar noaptea alţi membri din familia mea. A doua zi dimineaţă la ora 7, când am ajuns acolo, am aflat un lucru groaznic: Că în cursul nopţii au fost asasinaţi 65 de arestaţi din cazematele destul de îndepărtate de mormântul la care se lucrase ziua trecută şi toată noaptea fără a se fi dat încă de trupuri.

Cum era firesc, m-am interesat ce şi cum se întâmplase. Am aflat precis şi categoric, că cei ce lucrau la deshumare, nici nu ştiau ce s-a întâmplat.

Cei ce ucisese, fusese echipe trimise de Sima din oraş.

Am fost groaznic lovit. Groaznic lovit, pentrucă la durerea mea de părinte se adăuga şi terfelirea moaştelor sfinte ale fiului meu şi ale celorlalţi martiri legionari.

Toţi aceştia muriseră, pentruca, între altele niciodată pe pământul românesc să nu mai fie osândit cineva, fără judecată. Desigur judecată dreaptă, înaintea lui Dumnezeu şi a oamenilor, nu siluită!

Cum? In numele nostru se asasinează fără judecată?

Să se comită aceasta tocmai la desgropare, pentru a se spune că a fost revolta atât de gro-

zavă a celora cari efectuau deshumarea, încât nu s-au putut abţinea?

Nu erau însă acei ce desgropau. Acei cari au omorât au fost alţii. A fost lovitura trădătorului de a asasina sfinţenia tuturor martirilor noştri — nu numai a acestora. De a se asasina autoritatea morală a Legiunii!

D-le Preşedinte, a fost grozav: Ni s-a asasinat nu numai morala Legiunii, ci izvorul moral din care avea să se hrăniască Neamul românesc, prin mii de ani! Şi eu doar îmi arătasem mai de mult părerea. A aflat-o şi ceata trădătorului cu mult înainte. Eu voiam, ca toţi călăii noştri — cari au călcat faţă de noi legile omeneşti şi cele dumnezeieşti — să fie aduşi la judecată în faţa lumii. Să facem un proces, din care Neamul românesc să-şi hrăniască sufletul cel puţin două mii de ani, precum Biserica se hrăneşte din sângele martirilor creştini. La acest proces, să vie martori — să aibă orice acuzat martor — să aibă apărare, să fie prezentă presa depe glob, să fie megafoane în toată ţara, cărţi să se tipărească. Pentru ca numai astfel neamurile din prejur să vadă prin ce martiraj a trecut Neamul nostru, pentru noua aşezare spirituală şi dumnezeiască a lumii. Această posibilitate a fost asasinată!

Pedeapsa cu moartea pentru călăi! Dar prin justiţie!

Dar dacă printre cei 65 era şi un singur ne-

vinovat? Cine îmi garantează mie, că acolo nu era şi un nevinovat? Ce grovăvie ar fi asta?

Apoi revoluţia franceză dela 1789 nu s-a spălat nici până astăzi şi nu se va spăla niciodată, că a asasinat pe Lavoisier. Nu se pot spăla asemenea crime. Şi noi — nici nu era la Jilava — îl asasinăm pe Nicolae Iorga? O fi fost savant sau nu — însă nu există Academie în lume, în care să nu fi fost membru. Toate l-au comemorat!

Omorît, pentrucă a deschis procesul fiului meu Corneliu?

Că Nicolae Iorga a început procesele, că el ne-a înjurat?

Cum? Pentru aceasta trebuia asasinat? Că era adversarul nostru?

Putea fi. Era foarte normal să avem adversari, pentrucă dacă nu am fi avut, ar fi fost iraţională existenţa noastră, a Legiunii, şi lupta noastră. Apoi vii să asasinezi pe Virgil Madgearu? A fost un adversar constant al nostru, însă nu a ridicat nici degetul cel mic asupra noastră.

Ceva mai mult. La pactul de neagresiune a fost împreună cu noi în campania electorală.

A fost luat dela biroul lui, pe când făcea un studiu economic cerut de Generalul Antonescu.

Iată crime groaznice săvârşite de cel mai negru trădător al Neamului, al Căpitanului şi a lui Dumnezeu!

Ori toate acestea nu le putea şti Erhan. Eu, cum spune Românul, : „Pun capul meu sub tăietoare", că dacă ei ar fi ştiut măcar o parte din toate acestea, apoi nu numai că nu urmau calea trădătorului Legiunii, ci ar fi mers alături de mine, ar fi stat de strajă în jurul meu, pentruca alături de mine să apere de trădăre Sfânta Legiune supra-pământească a Căpitanului!

Av. Rodoş. Au fost conflicte cu armata, cum vedeţi aceasta?

Prof. I. Z.-C. D-lor, eram în celulă la Miercurea Ciucului în toamna anului 1938. Am stat în celule peste 2 ani la Miercurea Ciucului, la Odorhei, apoi iar la Miercurea Ciucului şi la Sadaclia în Basarabia.

Doi ani, fără să fi avut posibilitatea de a mă plimba la aer măcar 5 minute pe zi, deci fără soare, fără mişcare, fără dreptul de a ceti.

Mi se luau şi bucăţile de gazete vechi, în care erau învelite pachetele, ce ni se trimeteau de acasă.

In celula mea dela Miercurea Ciucului a venit să vadă, cum suport chinul celulei, un biet nenorocit de jandarm, care avea gradul de General. Cu gesturi linguşitoare, cum îi era şcoala şi sufletul.

—„Noi ne cunoaştem de mult dela Vălenii de Munte". Luase parte la luptele noastre naţionaliste de dinainte de războiu. Am înţeles, că voia să se arate luptător vechi naţionalist şi deci prieten. Eu însă l-am întrebat. Parcă pe atunci

făceai parte din armată? Iar acum te văd jandarm? El mi-a răspuns: Păi Jandarmeria nu face parte din armată?

Eu i-am tăgăduit aceasta, spunându-i că sunt poliţişti, cari au uzurpat o uniformă şi gradele dela noi ostaşii, că deosebirea între ostaşi şi jandarmi este atâta, câtă este între un cavaler medieval al onoarei şi un poliţist!

Dacă e vorba de jandarmi, cu cari Legionarii au avut mereu conflicte, pentrucă ei, jandarmii, erau călcători de lege, şi nu noi, atunci nu poate fi vorba de conflicte cu „armata".

Nu cred să fi fost conflicte cu oştirea la Câmpulung, dar dacă au fost în alte părţi ciocniri cu armata, acest lucru constitue o extremă gravitate.

Asta n-o spun, pentrucă mă găsesc în faţa instanţelor judecătoreşti militare. Eu n-am făcut niciodată curte împrejurărilor. Şi nici pentrucă sunt ostaş, precum am spus-o comisarului special pe când apăram un proces, anume că mă poate învăţa toate articolele din cod, ar putea să mă înveţe poate noile regulamente, însă ostăşie nu mă poate învăţa nimeni.

Eu sunt invers decât toată lumea. Eu sunt întâi ostaş, al doilea Român şi al treilea om.

Dar nu conştiinţa mea de ostaş mă face să declar, că un conflict cu oştirea ţării este o crimă, ci declar aceasta, pentrucă ştiu că Neamul nostru n-ar fi existat, dacă nu era un neam de

ostaşi. Nici numele nostru n'ar fi dăinuit până astăzi. Noi am început ostăşia noastră cu mii de ani înainte de Hristos. Dacă astăzi mai avem vreo nădejde, ca să ni refacem sufletul neamului nostru şi trupul sfânt al Patriei, apoi aceasta este posibil numai prin mijlocirea armatei noastre glorioase.

Am stat de vorbă cu generalii germani, cari au venit la noi. Li-am spus, că vom şti să învăţăm chiar întrecând pe maiştri.

Pentru noi este un Dumnezeu sus şi o Patrie jos. In orice ostaş român de la supremul grad şi până la soldat, noi trebuie să vedem Patria.

Cine greşeşte în aceasta, face o crimă! Eu însă nu cred, că aceşti camarazi au făcut o asemenea crimă. Iar cei ce-au făcut-o în alte părţi, ori n-au fost Legionari, ori au fost trădători ai Legiunii!

Ar putea să mă întrebe cineva, dacă la Bucureşti s-a tras cu tunul în ostaşi. Răspund încă odată, să nu se confunde legionarii Căpitanului cu plevuşca Bucureştilor, Plevuşca socială sau morală!

Iar Legionarii acuzaţi de aici sunt temeiul românismului.

Av. Rodoş: Ii credeţi vinovaţi?

Domnule Preşedinte, Inalt Consiliu, la această întrebare răspunsul meu este tot aşa de sincer şi de răspicat din adâncul inimii mele. Oamenii aceştia după a mea părere n'aveau ce căuta aici.

Este însă cineva vinovat. Da. Şi anume e vinovat Parchetul, că i-a adus aici. Parchetul n'ar fi trebuit să uite, că nu mai suntem astăzi pe vremea, când se făcea presiune criminală asupra justiţiei cu microfoane în pereţi.

Astăzi, de sus se dau dispoziţi de moderare. Cel de sus din Fruntea Ţării ştie, că are de dus foarte curând la victorie Neamul. El ştie, că prin domoliri se va ajunge ca Neamul acesta să şi recapete sufletul pentru ziua izbăvirii, când oastea noastră va arăta întreg globului pământesc vitejia românească.

Trebuie să ne dăm socoteală de următorul lucru: Un condamnat cu prea puţnă îngăduinţă are rude, prieteni, legături sufleteşti. Nu astfeliu se va putea pregăti sufletul neamului pentru ceasul ce vine.

Eu nu bănuiesc — eu ştiu — că de acolo de sus s'au dat îndemnuri bune. Nu ordine, căci Justiţia trebuie să primească ordin numai din ceruri!

Eu ştiu bine, că din însăş iniţiativa Generalului Antonescu s-au dat aceste îndemnuri de domolire.

Onoratul Parchet însă nu prea a înţeles acestea, deaceia am spus că Parchetul e vinovat, că aceşti oameni nevinovaţi au fost aduşi aici.

Aceştia nu trebuiau aduşi aici. N'aveau ce căuta aici.

Atunci D-le apărător mi-aţi pus întrebarea: Intru cât îi cred totuş vinovaţi?

Pentru comparaţie să-mi închipui un lucru: Că a fost lăsată în şosea aici o limuzină, de cineva care a intrat la Dl. Preşedinte pentru o discuţie de câteva minute. Venind încoace a uitat să încuie maşina, iar dupăce a revenit, a găsit maşina lipsă.

Un tâlhar, un criminal a plecat cu ea. Nu era însă abil în a o mânui, a dat-o într'un şanţ într'un pom, într'un stâlp.

Nu pot fi de vină roţile maşinei, pentrucă s'au pus în mişcare, când tâlharul le-a silit cu volanul!

Intâiu era de vină proprietarul ei, ce plecase fără s-o încuie, şi în al doilea rând vina principală e a celui ce o furase, a tâlharului, care a dispărut. Dar nici pentru lipsa lui nu pot fi trase la răspundere roţile!

Iar despre dispariţia vinovatului; Inchipuiţi-vă că ar fi trăit şi ar fi înebunit Căpitanul Legiunii şi ar fi pornit această răzmeriţă.

Ar fi putut trimite el copiii şi femeile în frunte şi, el să fi rămas în urmă, sau să-se fi ascuns? Nu. El ar fi fost în frunte. Aceştia însă, se ascund.... Când? Astăzi când pe câmpul de luptă comandanţii de regimente pleacă în frunte la atac!

Dar vitejie şi nobleţe nu poate exista la un trădător.

Apoi să băgăm de seamă să nu ne atingem cumva de principiul disciplinei! Acum câţiva

ani în urmă s'a arătat în Japonia cum trebuie cultivată marea virtutea ostăşească „disciplina". S-a produs o gravă rebeliune militară contra guvernului. Ofiţeri tineri au luat 10 batalioane, s-au baricadat, voind a răsturna guvernul, spre à duce Niponul la glorii ostăşeşti cu un guvern militar. In Nipon Mikadoul, Imparatul, stă sus ca un zeu şi nu se amestecă decât în cazuri rare.

Guvernul i-a încercuit, ei au rezistat. Guvernul a trebuit să apeleze la Impărat, expunându-i situaţia. Atunci Mikadoul chibzuind bine, a dat două ordine de zi. In primul ordin de zi Mikadoul a spus, că aflând de rebeliune, îi laudă pe soldaţii, cari, au ascultat de ordinele ofiţerilor, urmându-i. Să-i urmeze totdeauna pe ofiţeri căci numai astfeliu va creşte gloria Niponului!

„Am recunoscut virtutea voastră, acum însă plecaţi fiecare la cazarma voastră". Şi nimeni nu i-a întrebat măcar de unde vin. Apoi al doilea ordin de zi pentru ofiţeri: Ii laudă, că dorul de gloria a Patriei i-a mânat la rebeliune. Ei însă au greşit faţă de guvernul ce era pus de Impărat. Şi principiul Justiţiei trebuie sastisfăcut. Nu i-au obligat la acel străvechiu *sepucu-harakiri* însoţit de dureri, ci li-a trimis fiecăruia în dar câte un pistol. Ofiţeri primind pistolul au profitat de graţia Impăratului — de-a nu-şi face chinuitorul sepucu harakiri—şi s-au sinucis liberi acasă la ei, în intervalul liber de 48 de ore. Ori-

unde există un popor, care voieşte să meargă la biruinţi, trebuie să cultive mai ales o virtute: disciplina!

Eu am avut în timpul prigoanei discuţi cu ofiţeri de jandarmi. Ei susţineau întotdeauna, că ordinul se execută, nu se discută.

Li-am răspuns, că ei de ar fi ostaşi veritabili, nu ar face această afirmare în absolut.

Disciplina este o mare virtute, fără de care nu se poate oştire sau biruinţă, dar ordinul şi disciplina nu pot ţinea nici locul lui Dumnezeu nici al omenirii, cari rămân mai presus. Dar sunt o mare şi necesară virtute. Şi deaceia Mikadoul a căutat, ca nu cumva să loviască în disciplină.

Dacă se va căuta a se da în judecată caporalul, sergentul sau plutonierul, cari au luat parte la rebeliune, se va greşi contra disciplinei. Şi această virtute nu trebuie atinsă.

Sebastian Erhan şi aceştia toţi din munţii Câmpulungului sunt plutonierii, sergenţii, caporalii, cari nici nu trebuiau întrebaţi unde au fost. Să fiu bine şi adânc înţeles!

Cum era să vâşte plutonierul Sebastian Erhan şi soldaţii lui în faţă ordinului ofiţerilor rebeli?

Trebuia să vie cineva, să-i stropească cu aghiazmă.... şi n-a venit! Păi vedeţi?!.....

Să ne înţelegem şi mai pe înconjur şi pe scurt: Stat Naţional-Legionar! Comandat prin

Decret Lege! Ei soldaţi Legionari, cari trebuie să fie disciplinaţi! Şi aşa mai departe! Să ne oprim, ca să nu ne încurcăm!

Părerea mea este următoarea: Ori Dvs. îi consideraţi pe aceştia în contra tuturor evidenţelor, responsabili şi cu intenţia hotărîtă de a merge în contra duhului Căpitanului, în contra Patriei şi a lui Dumnezeu, şi atunci ar fi nişte criminali, pentru cari pedeapsa cu moartea ar fi prea puţin; Ori aceştia nu au avut conştiinţa deplină a împrejurărilor şi intenţia de a se ridica împotriva acestor lucruri sfinte!....

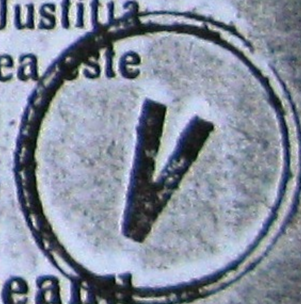
Din aceste două, una! ori, ori!

Ei nu pot fi la mijloc între cei doi „ori", căci aci tertium non datur! Adică al treilea nu-i deunde!

Ei sunt demni de libertatea imediată ori pedepsiţi cu moartea imediat! Iar eu repet, că nici n-aveau ce căuta aici!

In faţa intereselor sacre ale adevărului, n-aveţi decât o singură soluţie:

Puşi grabnic în libertate, ştiind că: Justitia est fundamentum regnorum. Adică dreptatea este temelia cârmuirilor!

Depoziţia D-lui Prof. I. Z.-Codreanu

